

Curățirea sanctuarului și Mireasa lui Hristos

14 aprilie 2005

Gili Cârstea

Suferința, chinul și agonia pe care a produs-o această generație Mirelui Divin trebuie înțeleasă de Mireasă, înainte ca Pețitorul să poată fi sigur că ea dorește sincer să se căsătorească. Ea va trebui să sesizeze că insulta adusă Iubitului Divin este păcatul suprem al tuturor timpurilor. Acest lucru o va face să vadă adevărul teribil că ultimul ei păcat este mai mare decât primul ei păcat, la cruce.

Secole de-a rândul au fost zugrăvite portrete verbale cutremurătoare ale agoniei crucii. Pictorii și-au adus aportul artistic cu imagini care să impresioneze ochiul. Dar toate acestea nu au fost decât o slabă imagine despre agonia și moartea lui Hristos, care abia au atins conștiința noastră, astfel că pocăința nu a fost decât o umbră a ceea ce trebuia să fie. Pocăința veacurilor este încă în viitor, așteptând înțelegerea și convingerea Miresei. Această pocăință va face ispășirea eficientă pentru inima omenirii afectată de plaga păcatului.

Dumnezeu ne poate elibera de deformitățile morale ascunse doar în proporție cu convingerea noastră despre ele. Nu vom scăpa de păcat decât atunci când îl vom vedea așa cum este și îl vom urî atât de tare, încât să încetăm a mai păcătui. Pocăința nu poate fi mai profundă decât convingerea care ne stăpânește.

Păcătuim deoarece suntem ispitiți și atrași de pofta noastră (Iacov 1,14). Aceste dorințe păcătoase se deghizează tot atât de bine ca șarpele în Eden. Dorința interioară după plăcere și fericire ne face să urmăm drumul distrugerii. Doar convingerea ne poate salva de minciunile subtile ale dorințelor egoiste. Convingerea devine realitate. Aspirațiile noastre egoiste și dezgustătoare sunt descoperite doar în lumina crucii. În această lumină, lucrurile care apăreau odată valoroase și pline de promisiuni, devin respingătoare și nedorite.

Profunzimea acestei convingeri este profunzimea pocăinței noastre, iar această profunzime măsoară convertirea și eliberarea noastră din păcat. Această convingere biruiește ispita de a măsura mereu răul cu anumite dorințe și ambiții, iar adevărul și dragostea devin criteriu și forță de motivație. Nu este suficient să ne flagelăm cu sentimentul că păcatele noastre personale L-au răstignit pe Isus. Suferința emanată dintr-o astfel de emoție este, în cel mai bun caz, doar tipică, doar o umbră. Simpatia pentru suferința Lui poate ascunde o bucurie subconștientă că El a suferit, iar noi am scăpat.

Solia Calvarului este că moartea lui Hristos este o moarte față de păcat. Vom înțelege deplin cum a cauzat păcatul nostru moartea Domnului doar atunci când vom gusta și noi aceeași cupă și vom fi botezați cu același botez. Când vom muri de această moarte, aprecierea noastră va fi pe măsura pocăinței și convingerii noastre.

Învierea Mântuitorului este o garanție că bezna și chinul care s-au lăsat peste conștiința omenirii nu sunt ireversibile. Cei care înțeleg făgăduința "atunci sanctuarul va fi curățit," vor înțelege modul ei de aplicare și, refuzând toate celelalte lucruri, îl vor primi pentru totdeauna pe Mire. Disperarea situației lor va procura focul care curăță aurul și sigilează căsătoria.

Atunci vom birui așa cum a biruit El. Lucrarea crucii va fi încheiată atunci pentru veșnicie.